

2012

č. 10

1/0

William Turner „The Fighting 'Téméraire' tugged to her last berth to be broken up“

Pozvánka

Sejdeme se opět ve středu 7. listopadu od 17:00 v Přírodovědném klubu, Ježkova 8, Žižkov.

Ti, kdo se podílejí na přípravě 100Y555 se sejdou 30. října v oddílové klubovně v ul. Karoliny Světlé č. 15,

Zápis

Na schůzce v říjnu jsme se sešli ve složení: **Chingo, Kost'a, Zub, Yško, Pacík, Cancidlo, Smeták, Pegas, Bob, Přemík, Foky a Jakub**. Omluveni: **Bobánek** byl na Šumavě, **Pulec** hlídal psa.

Na **Švíga** i **Loulína** jsme si zavzpomínali ve veselém tónu. Jejich závěrečný akt byl smutný a hlavně předčasný, ale celý oddílový život s nimi byl veselý a tak na ně budeme vždy vzpomínat.

Pegas informoval o přípravě našeho zájezdu na hory. Zajistil náš pobyt opět v penzionu Al Forte, Oga, Albergo Ristorante na 20. až 27. ledna. Přihlášení jsou: **Yško, Pacík, Foky, Zub, Cancítka, Pegas, Bob, Jakub, Přemík, Zbyněk** a naši přátelé a známi: **Mates, Myška, Roska, Hulínský, Hulínská, Zezulák, Zezuláková, Hynek, Hynková, Šimová, Křovák, Přikryl, Jelen, Paul, Kolská, Dudek, Stachová**, snad i **Alenka Čermáková**. Takže nás bude 28. osob a obsadíme plnou kapacitu pensionu. Zatím je ještě jedno místo volné a drobné změny asi ještě nastanou.

Vtipy

Dva ze schůzky

Kohn telefonuje synovi z Tel Avivu do Chicaga: "Mám pro tebe velkou novinu, Davide, s matkou se budeme rozvádět."

"Papa, to nemyslíš vážně?! Po tolika letech? Vždyť už to snad ani nemá smysl! A budou svátky!"

"Právě po tolika letech jsme se rozumně rozhodli, že vzájemného utrpení už bylo dost, aspoň na stará kolena se už nebudeme trápit. Buď tak hodný, zavolej to své sestře."

David tedy zavolá sestře: "Ráchel, poslouchej, volal mi otec a prý se chtějí s matkou rozvést!"

"Po 45 letech manželství?! A před svátky?! To nemyslí vážně! Nech to na mně!"

Ráchel volá otcí: "Tati, poslouchej, nebudete s matkou nic dělat, rozumíš, NIC, dokud s Davidem nepřijedeme!"

Kohn se spokojeně obrátí na manželku a povídá: "A je to, Rebeko, ... přijedou oba na svátky a letenky si zaplatí sami."

Skvělý gynekolog se rozhodne, že už dál nebude snášet krizi našeho zdravotnictví a přihlásí se do rekvalifikačního kurzu na automechanika.

Těsně před složením závěrečných zkoušek ho poučuje zkoušející:

"Za bezchybné rozložení motoru na nejmenší součástky můžete získat maximálně 50 bodů, za jeho opětovné bezchybné složení dalších 50. Tak Vám přeji štěstí."

Gynekolog nakonec získá 150 bodů, tak se jde zeptat předsedy komise, jak je to možné.

"No, motor jste rozložil perfektně, to máte 50, složil jste ho taky skvěle, to je dalších 50, no a těch posledních 50 je bonus za to, že jste to všechno zvládnul skrz výfuk."

Tři matematicko intelektuální

Žáček 8 třídy jede s babičkou vlakem: „Hele babi, vidíš támhle tu množinu kraviček?

„Ale Pepíčku, vždyť tam žádná kravička není.“

„No babi víš, ta množina je nulová“.

Tři statistici jdou na jelena. Jelen vyjde na paseku, první statistik zamíří, střílí a mine jelena o metr vlevo. Pak střílí druhý statistik a taky mine, ale o metr vpravo.

V tu chvíli třetí statistik vykřikne: „Huráá, trefili jsme ho.“

Na skále, na laně visí a křečovitě se drží jeden inženýr a 9 manažerů. Pod tou vahou lano začne praskat. A tak inženýr řekne: „Tak já se pustím.“. A v tom mu manažeri začnou tleskat...

Tři úderné pánské

Jak naučíš slepici štěkat?

Oženíš se.

Přistoupí v supermarketu chlápek k pohledné ženě a říká jí: „Můžete si se mnou pár minut povídat?“

„A to jako proč?“

„Víte, ztratila se mi žena. A většinou, když chvilku mluvím s nějakou hezkou ženou, najednou se odněkud objeví.“

A jeden, který přišel Plaváčku e-mailem

Tři staré sestry žijí ve společném domě. Jednou večer si nejstarší sestra napustila v koupelně v 1. patře vanu. Pak do ní opatrně lezla a v tom se zarazila a volá na sestru: "Nevíš, chtěla jsem do vany vlézt nebo z ní už vylézt?"

"To nevím, přijdu nahoru a podívám se!" V půli schodiště se zastaví a volá: "Chtěla jsem jít nahoru nebo dolů?"

Nejmladší sestra popíjí v hale čaj a poslouchá starší sestry. Kroutí hlavou, pak zaklepe na stůl a říká: "Musím zaklepat, doufám, že nebudu taková jako moje sestry..." a zavolá na ně:

"Přijdu hned za vámi, jen se napřed podívám, kdo to klepal".

Tak doufám, že takhle taky nedopadnu... Ted' nevím, ten mail jsem od tebe dostal nebo ti ho chci poslat???? **Pegas**

Vzpomínky

*Mnohá srdce jsi naplnil láskou,
mnohé tváře úsměvem,
a my ti děkujeme,
že nás stále budeš provázet.*

Ing.
Josef Švec

11. ledna 1935-18. září 2012

*Nebuďte smutní, vyprávějte o
mně a smějte se, nechte mi
místečko mezi sebou, tak, jako
jsem je měl v životě.*

S velkým díkem za dar tvé inspirace Hana Švecová
Jan, Inge, Emanuel, Arthur, Maria, Christoph, Elias Winder-Švec

Rozloučení bylo v pátek, 28. září 2012, 13.45 hodin v obřadní síni
u reformovaného kostela, Obertilstrasse, Adliswil.

Hana Svec, Quellenstrasse 1, CH-8134 Adliswil

Zdeněk a Zbyněk se za nás
všechny rozloučili ze **Švígem**. Pádlo
od **Boba** položil **Zbyněk** k urně se
stuhou s nápisem: „5.oddíl vodních
skautů Praha“ a připojil k tomu
žlutou a červenou stuhu naší vlajky a
položil k pádlu bílou lilii.

Nahoře za tím kostelem je jednoduchý kříž: Josef Svec, 1935-2012. Adliswil, Švýcarsko

Zdeněk:

Napadlo me, že **Zbynek** byl sice na pohrbu prítomen, ale protože mu je svycarska nmcina cizi, asi moc nerozumel tomu, o cem byla ve farartine promluve rec.

Ta se dala rozdelit na tri casti. V prvni fararka vzpomela Svigova detstvi provazeneho jeho detskou obrnou, se kterou se potykal s humoren az nedetskym. Ve druhe bylo hlavnim themetem jeho pusobeni ve skautskych oddilech. Zprvu legalnich, pozdeji podzemnich. A ve treti hovorila o letech jeho emigrace.

Paty oddil byl tedy v promluve silne zastoupen. Nevim, zda je to relevantni, ale pro informaci Prvostredcniku snad ano.

Pozdravuj kluky, v Praze budu nekdy koncem pristiho tydne, na tri dny s plnym programem a rychlym odjezdem. It's the life. Ahoj

Selim:

Do svých čtrnácti let (1958), jsem neměl o skautství - junáctví ani potuchu. Do oddílu mě přivedl **Čamča**, spolužák, kamarádili jsme se, nikdy neměl čas v pátek či v sobotu, protože se u nich doma uklízelo a často mizel na neděli neznámo kam. Nakonec mě vzal na nováčkovské zkoušky, do prostředí, o kterém jsem rovněž neměl ani potuchu. Kapitanát udělal tehdy výjimku a přestárlého nováčka vzal do stavu mužstva. Dostal jsem se do společenství, kde nikdo nemluvil vulgárně, kde poledne bylo, když obě ručičky byly na dvanáctce, kde se všichni zdravili podáním ruky, kde nikdo nikoho nemlátil, kde se nelhalo. To mně vyhovovalo, zůstal jsem, a nakonec se z neskauta a nejúnáka původem stal dokonce kapitán, který dva roky oddíl vedl a spolurozhodoval, kdo další bude nováčkem. Paradox...

Dřív než **Loulína** samotného jsem poznal **Loulu**, jeho otce. Na mém prvním táboře, na Lipně. Trval pět týdnů, z těch jeden týden bylo „normálně“, dva týdny svítilo sluníčko a dva týdny pršelo. V období dešťů se konal táborák, přijeli moji rodiče a s nimi právě Loula. Starou škodovkou Tudorem, **Loula** navigoval, dojeli co nejbliže, ale stejně je čekala pěkná dálka pěšky. Do tábora dorazily tři unavené a vyčerpané postavy zahalené do všech možných gumáků a igelitů a bez bot, bosky, jinak to nešlo. A já vůbec nechápal, že ten Loula se může po tom všem laskavě usmívat, pomalu zřetelně a shovívavě mluvit a ptát se mě, jak se mám... Setkal jsem se s ním ještě vícekrát a vždy se choval stejně.

Louлін mě přivedl k lyžařskému instruktování. To mu nezapomenu. Na horách s druhými ročníky středních škol jsme žili báječný život, ty večery! Byli jsme tehdy doopravdy mladí, pro žáky hrdinové, a přitom na roveň přítomným tělocvikářům... Vrcholem byl pro mě jeden rok, kdy jsem na horách strávil celý jeden měsíc! Z kurzu do kurzu s malou přestávkou na Petrašce. **Loulíne**, díky!

Od **Loulína** jsem si koupil motorku. Úžasný stroj, NSU 250, r.v.1942, 250ccm, jednoválec, čtyřtakt s nožním řazením a čtyřmi rychlostmi. Na zvuk motoru vzpomínám s velikou nostalgií. Díky koupi jsem se dostal do Polákovic rodiny, potkával **Louлінka**, **Loulu** a jeho manželku. Mám ji v paměti jako jednu z nekrásnějších žen, které jsem kdy v životě potkal...

Jedno vpravdě osobních a vlastně posledních setkání s **Louлінem** se mi přihodilo na parkovišti před Domovem sester boromejek v Řepích. Jediná dvě osamělá auta, do jednoho nastupoval **Louлін**, z druhého jsem vystupoval já. Podání ruky, lehké objetí a otázky... Naše maminky prostě trávily své dny v Domově. **Loulína** jsem tam viděl ještě vícekrát, trpělivě a láskyplně vozil na vozíku svoji maminku kolem Domova. Teď je na řadě snad setkání věčné...

Švígo měl u nás doma autoritu zcela neomezenou. Maminka ho bezmezně milovala a dávala ho nám třem klukům nechutně často za vzor. Nejdříve byl na řadě Pán Bůh, když nezabíral, přišel na řadu **Švígo** a bylo hotovo! Jaký šok pro moji maminku, když na táborák na Staňkově dorazil velký **Švígo**, neváhal, po potřesení rukama šel do plavek a ponořil se do rybníka. Vylezl z rybníka a při pohledu na jeho plavky moje maminka ztratila řeč a náladu. Kdo si jeho „adamky“ pamatuje, ví dobře, o čem je řeč. Maminka se z tohoto šoku nevzpamatovala až do smrti. Co dodat...

Švígo byl naprosto nedostižný a úžasný ve schopnosti vyjednávat nemožné. Dodnes nechápu, jak to dokázal! Havírna na břehu Vltavy, tábor na Staňkově s dovoleným vstupem do hraničního pásma, tábor v Polsku... Byl jsem jen jednou přítomen jeho způsobu vyjednávání a stejně to dodnes nechápu. Po dlouhém a namáhavém putování jsme dorazili na překrásné místo v dunách u Baltského moře. Ovšem, zanedlouho dorazil na motorce polský strážce dun. Samozřejmě bylo přísně zakázáno v dunách tábořit. Strážce nás začal jednoduše vyhazovat. **Švígo** s ním začal hovořit, po chvíli strážce už jen poslouchal, potom se usmíval, nakonec nás tam nechal a ještě slíbil, že bude hlídat, aby nás nikdo nerušil...! Strážce jezdil na Jawě, **Švígo** ji měl také. Na náš nerušený čtrnáctidenní pobyt v dunách stačila nabídka zaslání nového řetězu a pár dalších náhradních dílů na Jawu.

Jedinou, pro mě, nezodpovězenou otázkou, byl a je **Švíguv** odchod do Švýcarska. Psal jsem, on odpovídal, několikrát jsem se s ním, díky mému hraní, ve Švýcarsku sešel. Nade vším jakoby visel nějaký šedivý závoj provázený otázkami, na které dodnes odpověď nemám a mít tedy už nebudu. Nechť rozhodne Soudce Nejvyšší...

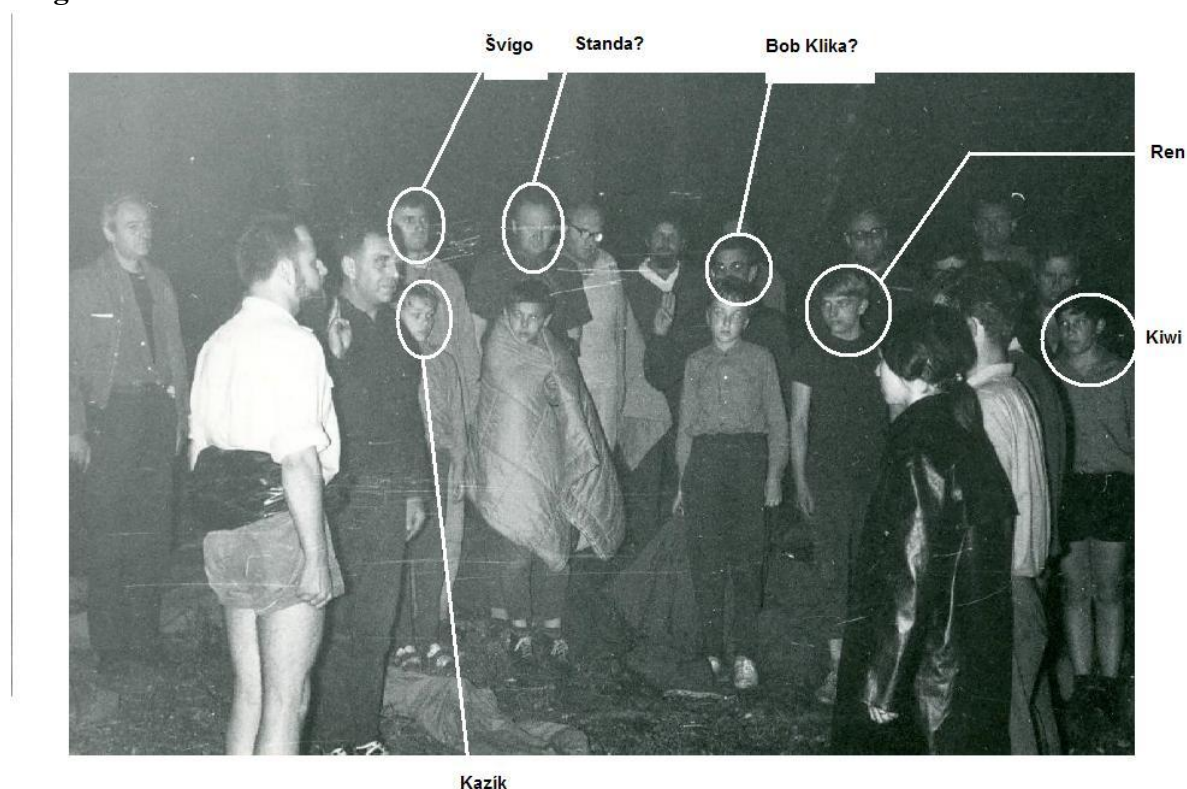
Srdečné díky Vám všem, kdo jste **Švígovi** posílali své dobré myšlenky za života i po odchodu do věčných lovišť! Vaše psaní s nejrůznějšími vzpomínkami nám rozjasňují líce a potvrzují, že je stále s námi. To staré pádlo, ozdobené stuhami, které přivezl **Zbyněk** a umístil k urně i s bílou lilií, byl krásný symbol **Švígova** působení a my moc děkujeme!

Vaše **Hanka** a rodina

V minulém čísle vyšla památná fotografie posledního skautského slibu v r. 1968 při táboráku v Nižboru, kterou poslal **Yško** a označil na ní **Autogena, Loulu, Dorku, Cancidla** a sebe.

Potom se rozvinula e-mailová diskuse, kdo na té fotografii skutečně je. Tady jsou výsledky:

Puk: Na fotografii skládá skautský slib **Dád'a** (Reypova sestra) a ne **Dorka**, jak bylo mylně uvedeno v minulém čísle. Dále **Puk** označil na fotografii další zúčastněné slibu. Je na ní i **Švigo**.

Reyp identifikoval další účastníky a napsal: „**Puk** to už částečně udělal za mě. Ta Děbenka v pláštíku je opravdu **Dád'a**. Pak je tam ještě **Sláva** nebo spíš **Franta Nepil** (aspoň si to myslím), a to ten vousáč za **Bobem Klikou**. A nad **Renem** stojí **Mědvěd** - Heřmánek. Pod **Standou**, zabalený do spacáku je **Kurt**. My ostatní jsme pak byli kolem dokola, já tu scénu pamatuju zezadu, protože jsem byl někde směrem dolů pod táborákem. **Reyp**

Finanční zprávy

Stokorunový příspěvek Prvostředečníků, který jsme vybrali na předminulé schůzce, činil celkem 1500Kč. Kdo stovkou nepřispěl, může to ještě udělat.

Z toho 1000 Kč přidá **Chingo** k další tisícovce od Starých pánů ČYK a uhradí tím digitalizaci archivních oddílových fotografií.

Ze zbytku jsme uhradili **Zbyňkovi** 100 Kč za stuhu a 200 Kč za lilii koupenou ve Švýcarsku. Takže náš společný movitý majetek činí 200 Kč. Ten je uložen v bance „**Pacík**“. Shareholders rozhodnou na schůzce v listopadu co s tím uděláme. Asi to projíme. Tak na schůzku přijďte.

Geniální verše robinsona Věny Kuka jsou opět s námi.

STRAKA ZLODĚJKA A OHEŇ

Jak ty hrnce vypálím?
Mít tak oheň, to já vím.

Zkousím to jak Indiáni,
nekrísne mi jiskra ani,

na mou věru, nevím sám
jak ten oheň rozdělám.

Veverka dí: Nebuď děcko,
ke strace jdi, ta má všechno.

Věnovi už jiskří očka:
Díky, strako. Jéje, čocka!

Namířil ji k sluníčku,
už se kouří z ohníčku.

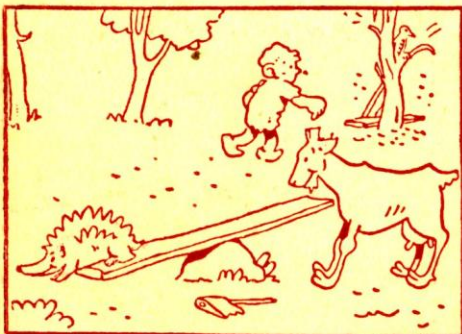
NĚKDY SE TO NEVYPLÁČÍ

Datel, ten je nad kukačku,
tesá prkna na houpačku.

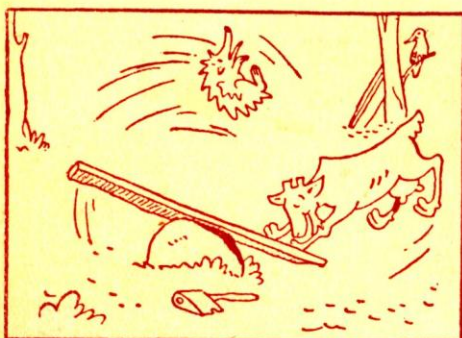
Vidíš, Tyldo, nebuď hloupá,
takhle se to pěkně houpá.

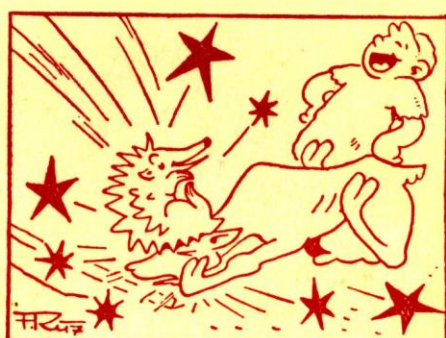
I ty floutku, já že hloupnu?
Pojď, Srstičko, já tě zhoupnu.

Zatím, co je Věna vzadu,
Tylda kuje tajnou zradu,

hází ježka do vzduchu:
Píchni Věnu! Ejchuchů!

Ale ježek kozu napích,
Kuk se smíchem chytá za břich.

pokračování příště